

Ali Babacan- 24 Haziran 2026 Grup Toplantısı

Kıymetli Genel Başkanlarımız,

DEVA Partisi'nin, Gelecek Partisi'nin ve Saadet Partisi'nin değerli yöneticileri,
milletvekilllerimiz,

Dünkü İl Başkanları Toplantımız vesilesiyle dün gece Ankara'da konaklayıp
bugün bizlerle beraber olan, aramızda olan çok değerli il başkanlarımız,

Kıymetli teşkilat mensuplarımız,

Sivil toplum kuruluşlarının ve meslek örgütlerinin değerli temsilcileri,

Kıymetli basın mensupları,

Ekranları başında ve bizleri bugün bu salonda izleyen kıymetli misafirler,

Hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyor,

Yeni Yol Grup'unun haftalık toplantısına hoş geldiniz, sefalar getirdiniz
diyorum.

Sözlerimin hemen başında, milletçe bize aynı anda hem büyük bir heyecanı
hem de gururu yaşatan her iki milli takımımıza da değinmek istiyorum.

Biliyorsunuz, Milletler Ligi'nde 4'te 4 yaparak yoluna emin adımlarla devam
eden Kadın Voleybol Milli Takımımızı burada anmak ve onları yürekten
kutladığımızı ifade etmek istiyorum

Sahada ortaya koydukları mücadele, disiplin ve takım ruhuyla milyonlarca
gencimize ilham oluyorlar.

Ay-yıldızlı formanın hakkını sonuna kadar verdiler, bütün sporcularımıza ve
teknik ekibimize bundan sonraki maçlarında gönülden başarılar diliyorum.

Diğer tarafta ise Dünya Kupası'na veda eden Futbol A Milli Takımımız var.

Elbette hepimiz daha ileriye gitmeyi, daha büyük başarılar elde etmeyi isterdik.

Ancak, siyasetle sporun bu kadar iç içe olması ve mevcut iktidarın kendi koltuğundan korktuğu için her vesileyi, her bahaneyi kendi dar siyasi ideolojik bakışının içine hapsetmesi maalesef pek çok alanda olduğu gibi sporda da sıkıntıları, başarısızlığı beraberinde getiriyor.

Biz, ne olursa olsun bu ülkenin gençlerine, sporcularına ve onların azmine daima güveniyoruz.

Yeter ki önleri açılsın.

Yeter ki kendi arkalarında hem milletin hem de devletin objektif desteğini hissetsinler.

Değerli Arkadaşlar;

Ülkemiz maalesef yeniden yoksulluğun ve yolsuzluğun her gün konuşulduğu bir ülke hâline geldi.

İnanın, bunun acısını yüreğimizde hissediyoruz.

Çünkü bu ülke bu duruma layık değil.

Çünkü biz, pazarda fileyi ancak yarısına kadar doldurup, evine mahcup dönen emeklileri görüyoruz.

Çocuğunun istediği bir ayakkabıyı, kıyafeti alamadığı için geceleri uyuyamayan babaları görüyoruz.

Market raflarında fiyat etiketine bakarak sessizce uzaklaşan anneleri görüyoruz.

Üniversiteyi bitirdiği halde iş bulamayan, kasiyerlik de olsa yaparım deyip iş başvurusunda geri çevrilen gençlerimizi görüyoruz.

Emeğinin karşılığını alamayan, açlık grevine giden öğretmenlerimizi görüyoruz, duyuyoruz.

Yıllarca çalıştığı halde, iş güvencesi olmayan, emeklilik hakkından mahrum edilen ücretli öğretmenlerimizi görüyoruz.

Gerçekten yazık, günah.

Birileri ekonomimiz büyüdü diye anlata dursun, gerçekler apaçık ortada.

Açlık sınırınının 35 bin liraya çıktığı bir ortamda, asgari ücret 28 bin lira, en düşük emekli maaşı 20 bin lira.

1 Temmuz'da ara zam vermeyi tamamen gündemlerinden çıkardılar bunlar.

Ne kadar da unutturmaya çalışsalar ne kadar da gündemden düşürmeye çalışsalar...

Söyledim, ısrarla da söylemeye devam edeceğim:

Bunların başına başına vurmayınca anlamıyorlar çünkü.

Unutmak ve unutturmak istiyorlar.

İlk 5 ayda %16 enflasyon varken, ilk 6 ayın enflasyonu %20'ye yaklaşacak iken 1 Temmuz'u pas geçmek, asgari ücrete ara zam vermemek hak gaspıdır, kul hakkına girmektir. Nokta.

Böyle bir şey olmaz, olamaz arkadaşlar.

Bakın...

Şu sıcak yaz günlerinde gittikçe en çok ihtiyacını hissettiğimiz nedir?

Su.

Ankara'da şu anda bir damacana suyun, yani 19 litrelik bir damacana suyun fiyatı olmuş en az 170 lira. Çeşit çeşit ama 170 liradan başlıyor.

Evlerde musluktan akan suyun faturası da her ay biraz daha ağırlaşıyor.

Şu anda yine Ankara'da konut aboneleri için 1 metreküp suyun fiyatı, en az tüketici için 53 liradan başlıyor, şöyle biraz dört oda bir evse çıkıyor 95 lira.

Eskiden insanlar elektrik faturasını düşünürdü.

Bugün su faturasını da düşünür hale geldiler.

Çünkü mesele artık en temel ihtiyaçlara erişip erişememek.

Mesele, vatandaşlarımız sabah aldığı ürünü akşam aynı fiyatla bulamaması.

Cebindeki paranın ay sonunu getirmeye yetmemesi.

Peki ne yapıyor insanlar?

Çareyi kredi kartında arıyorlar.

Kredi kartı artık bir ödeme aracı olmaktan çıktı, bir geçim aracı haline geldi.

Ve her ay, her ay, her ay vatandaşlarımızın kredi borcu artıyor.

Esnafımızın, KOBİ'lerimizin durumu da çok zor.

Merkez Bankası hâlâ ne diyor? "Politika faizini %37'de sabit tuttum" diyor.

Ya koskoca Merkez Bankası ya. En güvenilir olması gereken kurum.

Siz niye gizlice faizi %37'den %40'a çıkarttığınızı söylemiyorsunuz?

Faizim %37 diyorsunuz da niye "ver o zaman %37'den bana parayı" diyenlere "Ondan yok. Ancak yüzde %40'tan gecelikten gelirsene veririm" diyorsunuz.

Güven her şeyin başı güven.

İnsanları aldatmayın. Açıkça çıkın "ben faizi artırıyorum" deyin.

Bu da Merkez Bankası faizi ha. %40 dediğimiz Merkez Bankası faizi.

Ya KOBİ'lerimizin, esnafımızın, sanayicilerimizin gidip de mecburen kullanmak zorunda kaldığı faizlere bakın.

Şu anda arkadaşlar aylık %4'ün altında bir şey yok.

%4,5 normal hale gelmiş.

Bakın %4, %4,5 diye rakam düşük görünsün diye etiketlere bankaların sorduğun zaman fiyatlarına bu yansımıyor ama aylık %4 faiz yıllık bileşik kaç ediyor biliyor musunuz? Tam %60 ediyor.

%4,5 aylık faiz yıllık bileşik ne ediyor biliyor musunuz? Tam %70 ediyor.

Bakın bugün KOBİ'lerimizin, esnafımızın, sanayicimizin kahir ekseriyeti yıllık %70'le ancak gidip bankalardan faizli kredi bulabiliyor.

Enflasyonun %30'a düştüğü ülkede faiz nasıl olurda %70 olur ya?

İş yapan, üreten, alın teriyle helalinden kazanç peşinde olan, çalışan herkes şu anda bu ağır faiz yükünün altında eziliyor.

Gerçekten inanılır gibi değil.

%60-%70 faiz ödeyen bir işletmenin ayakta kalması mümkün olmaz

Hadi üç ay, altı ay, bir yıl dışını sıkır, sermayeden yer.

Ama üç yıl oldu ya.

Üç yıl!

Üç yıl boyunca bu yüksek faizin altında işletmelerin, KOBİ'lerimizin, esnafımızın, sanayicimizin altından kalkması mümkün değil.

Bu kadar uzun süre bu kadar yüksek faiz demek; ülkede üretimi, ticareti tamamen bitirmek demektir.

Şu andaki iktidarın iş dünyasına verdiği aslında mesaj şudur. Yüksek faiz altında aslında işlediği mesaj şudur:

“Yatırımla, üretimle, ihracatla hiç uğraşma. Boşa yorma kendinizi.”

“Paranız varsa faize yatırın, keyfinizi yaşayın.”

Üstelik vergi denetimi yok, tebligat yok, zabıta derdi yok, iş müfettişi korkusu yok.

Faizle paran varsa hiçbir denetim yok.

Vergi dahi biliyorsunuz son derece düşük stopajla geçirilen küçük rakamlar.

Alın teriyle çalışıyorsan KDV ödüyorsun, ÖTV ödüyorsun, yüksek gelir vergisi, yüksek kurumlar vergisi ödüyorsun.

Paranı faize yatırıyorsan düşük bir stopajla geçiriyorsun.

İyi de arkadaş, herkes bu ülkede parasını faize yatırırorsa, kim üretecek?

Gıda, giyim, en temel ihtiyaçlar... Bunları kim imal edecek?

Bu kafayla devam ederlerse, Türkiye'nin geleceği yer belli.

Üretmeyen, sadece tüketen ve bunu yaparken de sürekli borçlanan bir ülke.

İşte kırmızı etin şu anda %25'ini dışardan ithal eder hale geldik.

Et piyasasında tamamen dışa bağımlı bir ülke haline geldik.

Hazır giyimde işten çıkarılanların sayısı 390.000 kişiye ulaştı.

Şöyle bir alışveriş ederken, kılık kıyafet alırken bir bakın etiketine, artık Türkiye'de üretildiği yerine başka başka ülkeleri görüyorsunuz.

Hazır giyimde, konfeksiyonda da dışarıya bağımlılık hızla artıyor.

Bakın bir fabrika tesisini mecburen kapatmak anlık bir karardır.

Mecburen şalteri indirir KOBİ'miz, esnafımız.

Mecburen kepengini indirir.

Ama yeniden kurmak zaman alır, emek ister. Kolay değildir.

İşletmeleri kapatmak, kapattırmak kolay ama işletmeleri açmak, faaliyete geçirmek zordur.

On yılların emeğinin bir anda yok olduğunu görüyorsunuz maalesef.

Gerçekten yazık oluyor.

Bu büyük ve güzel ülkemize çok yazık oluyor.

Bakın şimdi hasat mevsimi değil mi?

Bir yandan çiftçimiz, hayvancılıkla uğraşan bütün üreticimiz kan ağlıyor;

Bir yandan da mevsimlik tarım işçilerimiz yine başladı göç etmeye.

Ülke içinde göç yaşıyoruz şu anda.

Her yıl on binlerce aile, geçimlerini sağlayabilmek için memleketlerinden ayrılarak ülkenin farklı bölgelerine gitmek, oralarda çalışmak zorunda kalıyorlar.

Kendi memleketinde iş olmayınca, üretim olmayınca ne yapıyorlar? Ekmeğini başka şehirlerde aramak zorunda kalıyorlar.

Aylarca evlerinden uzak kalan bu insanlar, zorlu şartlar altında çalışırken; bir yandan da barınma, sağlık ve eğitim gibi en temel ihtiyaçlara erişimde ciddi sıkıntılar yaşıyor.

Çadırlarda geçen yaşam, yetersiz altyapı, temiz su ve elektriğin olmayışı birçok ailenin günlük gerçeği haline gelmiş durumda.

Biz bu olanları kabul edip geçemeyiz arkadaşlar.

“Ya mevsimsel tarım işçisidir, bu ülkenin halidir” deyip geçemeyiz.

Önce insan demek zorundayız.

Çoğu sigortasız çalışan mevsimlik tarım işçilerinin karşı karşıya kaldığı en büyük tehlikelerden biri de trafik kazaları.

Ekmek parası kazanmak için uzun yollar kat eden işçiler, çoğu zaman görüyorsunuzdur, şahit oluyorsundur, kamyon sırtlarında, kamyonet sırtlarında bir noktadan diğer noktaya naklediyorlar.

Ya bir tane araban varsa emniyet kemerini takmayanın cezası var değil mi?

Ama onlarca insanın kamyonların dorsesine yüklenip oradan buraya taşınması bugün Türkiye'sinde olmaması gereken bir şey arkadaşlar.

Her yıl meydana gelen kazalarda yüzlerce işçimiz hayatını kaybediyor, binlercesi yaralanıyor.

Buradan iktidara çağrımdır:

Mevsimsel tarım işçilerinin ulaşım, çalışma ve barınma sorunlarını acilen çözün.

Bu işçiler bizim işçilerimizdir.

Bu çalışanlar bizim vatandaşlarımızdır.

Her şeyden önemlisi, her bir mevsimlik tarım işçimiz insandır, insan.

Devletin görevi, her bir vatandaşını insan onuruna yakışan şartlarda yaşamasını sağlamaktır.

Değerli arkadaşlar,

Biraz önce değerli grup başkanımız Emin Bey kısaca bahsetti.

Meclis'ten geçen bir uluslararası sözleşme var arkadaşlar.

Önce bir skandal pusula skandalıyla geçmeyen, sonra inadına bastırılıp muhalefetin itirazına rağmen, gerçekçi itirazlarına rağmen bastırılıp geçilen bir uluslararası sözleşme var.

Türkiye'de bir ilk.

Daha önce hiçbir zaman bir özel şirket yatırımı Meclis'ten uluslararası anlaşma yoluyla bir teşvik uygulaması görmemiştir.

Ben yıllarca teşvik uygulama işinin başında oldum.

Böyle bir teşvik yöntemi yoktur arkadaşlar.

Eğer siz bir başka ülkeden yatırımcıyı getirmek için gelip bu yüce Meclis'ten bir uluslararası sözleşme geçirmek zorunda kaldıysanız bu ülkede güven bitmiş demektir.

Biz yıllarca Hazine Müsteşarlığı'ndan yayınlanan tebliğlerle teşvik verdik.

Bırakın Meclis'i, bırakın Cumhurbaşkanı, bırakın Başbakanı, bırakın bakanı,

Hazine Müsteşarlığı'nın tebliği güven oluşturmaya yetti.

Milyarlarca dolar bu ülkeye sermaye aktı, yatırım geldi.

Bunlar güveni yok ettiği için ne diyorlar? "Uluslararası sözleşme geçirmezseniz Meclis'ten biz gelmeyiz" diyorlar.

Böyle bir yöntem olamaz, böyle bir usul olamaz.

E siz her bir yabancı yatırım için, her bir uluslararası sermaye girişi için bundan sonra ne diyecekler? "Meclis'ten bir anlaşma geçirin arkadaş. Yoksa ben gelmem, korkuyorum."

Bakın burada çok ince bir konu var.

Uluslararası sözleşmeler bizim norm hiyerarşimizde anayasa denetimine, Anayasa Mahkemesi denetimine dahi tabi değildir.

Anayasaya götüremezsiniz.

Kanun çıkarırsınız. Kanun Anayasa Mahkemesi'nin denetimine tabidir.

Ama uluslararası sözleşmeyle Anayasa Mahkemesi bile "ben yapamam, elimden bir şey gelmez" der.

Böyle bir şey olmaz.

Ve gerçekten bunlar ülkeyi çok yanlış yerlere sokuyorlar.

Bakın Suudi Arabistan bizim için dost bir ülkedir, kardeş bir ülkedir.

Suudi Arabistan'dan gelen gelecek her bir yatırım, Suudi Arabistanlı yatırımcıların Türkiye için koydukları her bir taş üstüne taş bizim başımız üstünde yeri vardır. Amenna.

Ama yöntem yanlıştır.

Eğer siz dost kardeş dediğiniz, sarılıp kucakladığınız bir ülkeden yatırımı getirmek için Meclis'ten uluslararası sözleşme çıkartmak zorunda kaldıysanız, o dostluk, kardeşlik bir yana, karşınızdaki ne diyor size? "Ben sana güvenmiyorum" diyor. "Önce bir uluslararası sözleşme geçir bakayım."

Böyle bir şey olmaz.

Bakın bu ülkeyi öyle yanlış yerlere sokuyorlar ki, aynı bir delinin kuyuya taş attığı gibi.

O taşları geri çıkartmak büyük emek işi.

Biz çektik zamanında o sıkıntıları. Zordur.

O yanlış yollardan tekrar ülkeyi geri çevirmek, normal yollara sokmak zordur.

Bunlar inanın bilmiyorlar.

Ne yaptıklarını bilmiyorlar.

Üstelik bu gerçekten uluslararası bir yatırım mı yoksa içeride bizim içeriden farklı ortaklıklar, baştan düzenlenmiş ortaklık yapıları var mıdır yok mudur?

Bu parayı kazanacaklar gerçekten Türkiye'ye güvenen uluslararası yatırımcılar mıdır, yoksa bizim vatandaşlarımız da kendi ülkesine güvenmesi için dolaylı yoldan mı bu parayı Türkiye'ye getirecektir?

Bunların hiçbirisi bilinmiyor.

Bu soruların hiçbirisine cevap verilmedi.

Gerçekten arkadaşlar Türkiye çok yanlış yollara gidiyor, büyük yanlışlıklar yapılıyor.

Ve bu pusula meselesi, pusula meselesi öyle hafife alınacak bir konu değil arkadaşlar.

Hani bazen olur, milletvekilliği yapmış bütün arkadaşlarımız bunu bilirler.

Ama hani uzun sekiz saatlik, on saatlik meclis oturumu.

Yoklamada pusula verilir de kuliste olur, o arada misafir vardır, odasına gider gelir.

Hani üç beş tane pusula meselesi Meclis'in akışında vardır.

Ama şu sayıya bir bakın ya.

Ya sayıya bakın.

Toplam 79 tane pusula var ortada. İçeride bulunan milletvekili sayısı 3.

Pusula ne biliyor musunuz?

Gerçekten küçük bir kâğıt parçası. Milletvekilinin adı soyadı, bir de altta bir ıslak imzalı bir şey.

Bunu veriyorsunuz. Verince "ben Meclisteyim" diyorsunuz. "Ben buradayım diyorsunuz". Fakat 79 tane "buradayım" diyenin üçü genel kuruda. Diğeri yok.

Hadi birkaç tane olur.

Oylamalarda o anda dışarıda olur.

O anda bir telefon gelmiştir.

Bir seçim bölgesinden birisi gelmiştir. Olur.

Ama bu sayılar görülmemiş şeyler.

Rezil ettiler ya. Şu yüce Meclis'in çatısı altında bunlar yaşanır mı?

Ben buradan Cumhurbaşkanına seslenmek istiyorum:

Eyy Erdoğan!

Meclisi ne hale getirdiniz yahu.

86 milyonluk ülke böyle mi yönetilir Allah aşkına.

Bu yüce Meclisin çatısı altında böyle bir sahteciliğe nasıl izin verirsiniz?

Bu olanları nasıl izah edeceksiniz?

Hangi gerekçeyle normalleştireceksiniz?

Bir tarafta, bu aziz milletten alınan vekâletle kullanılan o kutsal yasama yetkisi;

Diğer tarafta, boş koltuklar adına oy kullandıran bir yönetim kafası.

Hey yavrum hey.

Nerede vekilleriniz? Nerede?

Meclis kaç kere kapandı ya? Niye Temmuz ayında meclis çalışacak şimdi? Niye Temmuz'a uzuyor bir düşünün.

Şöyle bakın kaç gün kapandı Emin Bey bu dönem Meclis? Yani yoklamada yeter sayı olmadığı için.

Bakın, 10.

Haftada üç gün çalışıyor Meclis değil mi? 10 kere kapanması ne demek? Üç hafta artı bir gün demek Meclis haftasıyla.

Eğer o günlerde AK Parti milletvekilleri sıralarda otursaydı, Meclis çalışsaydı, 30 Haziran'a kadar yasama görevi bitecekti.

E siz tembellik yapın, gelmeyin. Ondan sonra deyin ki "Temmuz'da da çalışacağız."

Hesap kitap bilmiyorlar.

Plan program yok.

Bakın bu, basit bir "yoğunluk" meselesi değil arkadaşlar.

Açık bir ciddiyet krizidir.

Bu, millete karşı sorumluluk duygusunun sıfırlanmasıdır.

Ve en önemlisi, millet iradesine karşı yapılan büyük bir saygısızlıktır.

Çünkü Meclis, “sorumluluk taşınan” bir yerdir.

Ama bugün görüyoruz ki;

Karar var, sorumluluk yok.

Pusula var, vekil yok.

İmza var, temsil yok.

Biz yıllardır uyarıyoruz.

“Bu iş böyle yürümez” diyoruz.

“Devlet, devlet yönetimi ciddiyet ister” diyoruz.

Ama maalesef aynı hikâye tekrar tekrar ediyor.

Buradan açıkça söylüyorum:

Bu ülke bu lakaytlığı, bu sorumsuzluğu, bu kurumsal çürümüşlüğü hak etmiyor.

Ve iktidardakilere sesleniyorum:

Kendinize gelin.

Meclis, göstermelik bir yapı değildir;

Millet iradesinin tecelli ettiği en yüksek mercidir.

Ve o irade, salonda 3 kişiyle temsil edilemez.

Değerli arkadaşlar,

Türkiye'nin gerçekten yeni bir soluğa ihtiyacı var.

Yatırımcının, girişimcinin, emekçinin, gençlerin yarınlarına güvenle baktığı bir Türkiye'ye şiddetle ihtiyacımız var.

İnanıyoruz ki bu ülke yeni bir hikâye yazabilir.

Yeter ki o hikâyenin merkezinde keyfilik değil; adalet olsun, hukuk olsun.

Yeter ki, torpil değil; ehliyet olsun, liyakat olsun.

Yeter ki, kavga değil; istişare olsun, ortak akıl olsun.

İşte biz hep beraber buna talibiz.

Biz, bu büyük ve güzel ülkenin sorunlarını çözmeye talibiz.

Çünkü görüyoruz...

Yapmadılar, yapamıyorlar ve yapamayacaklar, olmuyor.

Kaç yıldır söylüyoruz, dilimizde tüy bitti.

“Olmayacak” dedik, “Bu iş böyle gitmez” dedik.

Duymak istemediler.

Biz ne yaptık?

Kolları sıvadık, yürümeye başladık.

Çünkü bu ülkenin vakti kaybetmeye tahammülü yok.

Biz; çocuklarımızın karnının tok, zihninin açık olduğu bir Türkiye kurmaya talibiz.

Biz; bu ülkenin yarınlarını korkuyla değil; umutla, güvenle inşa etmeye talibiz.

Ve bunu bir temenni olarak değil, bir hedef olduğunu söylüyoruz.

Çünkü inanıyoruz:

Bu mümkün.

Doğru kadrolarla, doğru politikalarla çok kısa sürede mümkün.

Türkiye hiç kimsenin hayal etmediği hızda toparlanır.

Çok hızlı bir şekilde ayağa kalkar bu ülke.

Ve işte o zaman, bu milletin önünde hiçbir engel durmaz, duramaz.

Değerli Arkadaşlar,

Birleşmiş Milletler'in 2025 yılına ilişkin raporuna baktığımızda gerçekten çok vahim bir tablo görüyoruz. Çocuklara yönelik ağır ihlal vakalarında yüzde 34'lük bir artış var. Tam yüzde 34.

Aynı raporda, işgal altındaki Filistin topraklarında İsrail güçlerine atfedilen 9 bin 465 ağır ihlalin kayda geçtiğini görüyoruz. Resmi kayıtlar bunlar Birleşmiş Milletler'in.

Her bir sayı, soykırımın ispatı demek.
Her bir sayı, yarım kalmış bir çocukluk demek.
Her bir sayı, bir oyuncağın yerde toz içinde kalması demek

Ve en acısı...

Bir hayatın ya hiç başlamaması ya da yarım kalması demek.

Gazze'de on binlerce çocuğun, annenin, sivilin katliamından sorumlu olan Netanyahu ve arkadaşlarının yaptıklarını;

Unutmayacağız, affetmeyeceğiz. Peşinde olacağız.

Hiç kimsenin yaptığı yanında kalmayacak.

Bu hususta Türkiye temkini asla elden bırakmamalıdır.

Bir kez daha altını çizelim:

Gazze Gazzelilerindir.

Gazze Gazzelilerindir.

Gazze, bağımsız bir Filistin devleti için mücadele edenlerindir.

Gazze; saldırılara, tehditlere, tacizlere, üzerlerine yağın bombalara rağmen topraklarını terk etmeyen Filistinli kardeşlerimizdir.

Bunu her yerde haykıracağız.

Çünkü biliyoruz ki:

Biz susarsak, zulüm büyür!

Zulme karşı tek yürek, tek ses olursak; işte o zaman tarih değişir!

Saldırgan İsrail hükümetinin durmaya niyeti yok arkadaşlar.

Geçtiğimiz hafta ateşkes yönünde açıklamalar yapılmasına rağmen, İsrail'in Lübnan'a yönelik saldırıları devam etti ve son hava saldırılarında 20 kişi öldü.

Evet...

Şu anda Amerika Birleşik Devletleri ile İran arasında bir anlaşma var.

Ama unutmayalım ki bu bir ateşkes anlaşması, bir ön barış anlaşması.

İş bitmiş değil.

Ve bu anlaşmanın en büyük eksiği, noksanı İsrail'in bu anlaşmaya taraf olmaması.

Resimde kim var? Amerika var, İran var. Peki İsrail?

İran'a saldıran sadece Amerika değildi ki.

Lübnan'a İsrail saldırdı.

"Ateşkes" diyoruz, "barış" diyoruz. İsrail ne ateşkes resminin içinde ne barış resminin içinde.

Her an, her zaman saldırıları bıraktığı yerden tekrar başlatabilir.

Ve bu İran'la Amerika arasında yürütülen sürecin en büyük riski İsrail'dir.

Bizim çağrımız nettir:

Ateşkesler artık sahada gerçek karşılığını bulmalıdır.

Ve en önemlisi, sivillerin hayatı her türlü siyasi ve askeri hesabın üzerinde tutulmalıdır.

Bakın arkadaşlar,

İran'la Amerika arasındaki süreç, silahların susması olumludur.

Ama bu nükleer anlaşmayla ilgili süreç, altmış günlük süreç dikkatle takip edilmelidir.

Bizim 2007'de tek arabulucu olarak başlattığımız, benim Dışişleri Bakanlığı dönemimde ve 2010'da Sayın Davutoğlu'nun Dışişleri Bakanlığı döneminde tamamlanan o nükleer anlaşma çok önemli bir çıpadır.

Hiçbir şey bilemiyorlarsa dönsünler, o anlaşmada çok emek vardır, göz nuru vardır, gerçekçidir ve o anlaşma aynen bugün için de uygulanabilir bir anlaşmadır.

Bakalım 60 günde ne yapacaklar ne edecekler göreceğiz.

Daha Hürmüz Boğazı ile ilgili detaylar belli değil.

İran'ın balistik füze programıyla ilgili -ki her egemen ülkenin hakkıdır balistik füze teknolojisi- ne olacağı belli değil.

İran destekli gruplarla ilgili konular daha henüz masada ne olacağı belli değil.

Fakat bütün bu resimde bizi üzen nedir?

Bir zamanlar altı ülkeyle, yani P5+1 ile İran arasında tek arabulucu olan, her iki tarafın da tam güvendiği bir ülke olan Türkiye, bugün ateşkesin, barışın, arabuluculuğun içinde yok.

Çünkü güvenilir bir muhatap olma özelliğini kaybetti Türkiye.

Kim ne derse desin, dış politikada olumlu gelişmeler oluyor. Hakkı teslim etmemiz lazım.

Ancak arabuluculuk demek, her iki tarafın da tam güveni demek.

Arabulucu zamanında oldunuz, bugün olamıyorsanız Türkiye güven kaybetmiş demektir.

İki kere iki nasıl dört ederse gerçek bu kadar açık.

Değerli Arkadaşlar;

Muharrem ayı ile birlikte ve 10 Muharrem'le birlikte bu mübarek günlerde yapılan duaları, edilen ibadetleri Allah kabul etsin diyorum.

Ettiğiniz duaları Allah kabul etsin diyorum.

Aşure bizim geleneğimizdir.

Farklı düşüncelerin, farklı kimliklerin, farklı yaşam hikayelerinin bir arada olduğu ama bunu zenginlik kaynağı olarak gören bir Türkiye'yle o aşurenin farklı girdileriyle, farklı içerikleriyle nasıl bir ortak lezzet oluşturduğunu, nasıl herkesin sevdiğini bilmemiz lazım.

Türkiye'nin işte bu çeşitliliğinin, Türkiye'nin kültürel zenginliğinin de belki en önemli sembollerinden birisidir.

Bizler biliyoruz;

Birlik oldukça güçleniriz, paylaştıkça çoğalırız.

Türkiye'nin ihtiyacı kavga değildir, çözüm.

Türkiye'nin ihtiyacı koltuk hesabı değil, milletin geçim hesabıdır.

Biz bu yüzden farklı bir alternatif inşa ediyoruz.

Türkiye'de siyasette yepyeni bir alternatifi inşa ediyoruz şu anda.

Kavganın değil, çalışmanın;
Hırsın değil, hizmetin;
Rövanşın değil, adaletin yolunu inşa ediyoruz.

Bu ülke, birbirini yiyen bir siyasetten bıktı.

Bu ülke artık gerçekten bir yeni alternatif istiyor.

Biz bu yüzden buradayız, bir aradayız.

İşte bu yüzden tekrarlıyorum:

Biz bu ülkeyi bu iktidardan kurtaracağız.

Öte yandan biz bu ülkeyi kendi koltuk kavgalarını, milletin ekmek kavgasından üstün tutanlara da bırakmayacağız.

Bu ülke gerçekten, gerçekten öyle sıradan bir muhalefet değil, gerçek bir iktidar alternatifi istiyor artık.

Gerçek bir iktidar alternatifi.

İşte o biziz, bizleriz.

Az kaldı.

Sabırla, kararlılıkla, umutla yürümeye devam ediyoruz.

Bu yol milletin yolu.

Milletin yolundan geri dönmeyeceğiz.

İnşallah bu ülke yeniden nefes alacak.

İnşallah bu ülke yeniden huzuru, bereketi ve adaleti yaşayacak.

Daha da iyisini göreceğiz.

Geçtiğimiz güzel günler oldu, güzel yıllar oldu.

Daha da iyisini hedefleyeceğiz ve hep beraber yapacağız inşallah.

Sözlerimin sonunda cuma günü karnelerini alacak evlatlarımızı da özellikle tebrik etmek istiyorum.

Aylarca emek verdiler, sabah erken kalktılar, ders çalıştılar, sınavlara girdiler.

Kimi çok sevindi, kimi karneyi görünce belki beklediği sonucu alamayacak.

Biraz önce değerli Genel Başkanımızın gösterdiği hükümetin karnesi gibi bazıları bakacak ki karne arzu ettiği gibi değil.

Ama şunu hiçbir zaman unutmayacağız:

Öğrencilik hayatında ve sonrasında başarı bir karneye sığmaz.

Gayret, sabır, ahlak ve çalışkanlık da en az notlar kadar kıymetlidir.

Bu vesileyle tüm öğrencilerimize güzel bir yaz tatili diliyorum.

Dinlenecekleri, aileleriyle vakit geçirecekleri, kendilerini geliştirecekleri bereketli bir dönem olsun diyorum.

Tekrar hepinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum.

Sağ olun, var olun.